

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592741904/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

selv vandt mig; de syntes at drages uvilkaarlig til mig, og det gjør En saa glad og taknemlig, især naar det er smukke Børn.

Jeg havde hidtil uvilkaarlig forestillet mig, at Baron Panin, siden jeg ikke saae ham, var fraværende fra Rom paa en eller anden lille Udflugt, men erfarede nu, at han slet ikke boede her. Han havde havt en diplomatisk Mission til de mindre italienske Hoffer, og da de vare bleve forjagne, fulgte han dem saa godt han kunde, indens han lod sin Familie tye til Rom. For Øieblikket var han i Wien.

Jeg saae nu ogsaa, at der paa en Maade var to regerende Dronninger i Huset: Baronessen og Generalinden. Generalinden var Enke med en uafhængig Formue og repræsenterede desuden sin Broder, Baron Panin. Baronessen saae op til hende, ikke just som en Duenne, men næsten som en mandlig Beskyttelse, hvilken Generalinden ogsaa ved sin Høide syntes at kunne afgive. Under Generalindens Departement lod til at hellige Alt, der kunde besørjes ved Penge eller Determinerthed; alt Andet, hvad der kunde afgjøres ved Smil og godt Humeur, gik efter Baronessens altid ligelige Sind. Salon og Spisestue vare fælles; til den ene Side boede Generalinden med Kammerjyomfru, til den anden Baronessen med Børnene, Bonne og Tjenestefolk samt Comtesse Felicia. En aldrende svensk Tjener, der lod til at være meget tro og paalidelig, fungerede som Hushovmester.

Der var ingen Overgang, ingen begyndende og derpaa stigende For-
elskelse; jeg var strax og ganske i Paradis, ja i Paradis: helt og fuld-
stændig betagen af en Lyksalighed, der ikke lod mig kjende Verden
igen. Det var en Kjærlighed, jeg strax kunde have talt lydelig om til
alle Mennesker, saa naturligt syntes det mig at maatte være for Alle,
at man ikke kom Hende nær uden at elske hende, og saa absolut ren,
hæderlig og hellig var selve min Følelse. Jeg vidste, at hun tilhørte en
Andet, jeg vidste, at jeg ei alene ikke havde nogen Ret, men at den
blotte Tanke om at ville skaffe mig en Ret, vilde være forkastelig;
men jeg behøvede den heller ikke, jeg vilde og attraaede intet Andet
end, at det nærværende Øieblik skulde blive evigt. Og saa naiv gjør
en saadan Kjærlighed det Gemyt, der endnu ikke har taget egenlig
Skade i Verden, at jeg troede, alle Folk vilde kunne forstaae den, at
jeg ganske aabent kunde erklære mig for hendes Ridder, Tilbeder,